

Technici společnosti JUNKER jezdí na montáže až do Pákistánu

Společnost JUNKER Industrial Equipment, která sídlí v Boskovicích, se zabývá výrobou průmyslových pecí a zařízení. Ty jsou součástí dodávek investičních celků pro oblasti tavení železných a neželezných kovů a tepelného zpracování převážně neželezných kovů. Zákazníky jsou významné nadnárodní korporace i rodinné podniky z celého světa. A i díky tomu se její zaměstnanci dostanou při své práci i do zahraničí, mimo Evropy také do exotických destinací. Jedním z příkladů je montáž vedená panem Martinem Sekeným.

„Můj vstup do firmy byl docela zajímavý. Pan ředitel, jelikož jsme dlouholetí přátelé, se na mě obrátil s prosbou, že potřebuje krátkodobou výpomoc, na tři měsíce. Krátkodobá výpomoc se trochu protáhla. Dneska jsem v JUNKRU už šest let (*úsměv*). Končil jsem tehdy s podnikáním a hledal nový směr, který by byl zajímavý. Denně jsem za svoje rozhodnutí vděčný,“ řekl Martin Sekený.

Ve společnosti JUNKER Industrial Equipment začínal jako montér-mechanik. „Dostal jsem hned na začátku možnost vzdělávání. A to jak v technickém rozvoji, tak v německém jazyce, který

je v naší firmě výhodou. Postupně jsem procházel jednotlivými divizemi od kovovýroby přes montáž, až k vedení montážní skupiny. Za rok jsem udělal velký profesní skok. Asi to bylo dané i tím, že jsem poměrně technicky zdatný, jestli to tak mohu říct,“ svěřil se vyučený autoklempíř.

Díky kvalitně odvedené práci a dále získaných zkušeností se brzy propracoval k montážím nejen v České republice, ale i v dalších zemích. „Moje první zahraniční destinace bylo Švédsko. Byl jsem tam asi měsíc, na severu Evropy jsme pracovali na dvou tavicích pecích. Přiznávám, že v začátku jsem byl trochu nervózní,

jestli to zvládnou, ale díky skvělému kolektivu lidí a systému, který je u nás ve firmě zavedený, to bylo v pohodě. Zařízení, které montují nebo opravují, znám od prvního do posledního šroubku a sváru, vedu montáž samostatně a řeším vzniklé problémy, což je velká výhoda," uvedl.

Po účasti na montážích v evropských zemích následovala velká výzva. Pákistán. Plánovaná měsíční práce se tam ale protáhla na pět měsíců. „Jejich denní výkonnost je na nižší úrovni než naše," vysvětlil Martin Sekený.

V Pákistánu pracoval ve strojírenské firmě, která zaměstnává ve světě neuvěřitelných dvě stě tisíc lidí! Je to uznávaná nadnárodní společnost, která dodává svoje výrobky do celého světa. Nachází se asi čtyřicet kilometrů od letiště, v okrajové části Islámábádu, hlavního města Pákistánu.

„Hned po výstupu z letadla a odbavení jsme pod ozbrojeným konvojem, v neprůstřelné dodávce jeli na místo. Přece jen je to nebezpečná část světa. Jestli jsem se bál? Vůbec. Mám pro strach uděláno a docela jsem si to i užíval (*smích*)," zavzpomínal.

Už při cestě na místo mohl ale na vlastní oči vidět realitu běžného života v Pákistánu. Chudoba, špina, špatné životní podmínky. „Najednou jsme ale projeli bránou a dostali se za 16 krát 8 kilometrů velké hradby, kde jste jako v jiném světě. Krásně strážené trávníky, chodníky, silnice, hotely, nemocnice, obchody i fabrika, kde jsme pracovali," uvedl.

Tu postavili před čtyřiceti lety Češi, hlavně lidé ze Škody Plzeň. Úkolem pracovníků z firmy JUNKER byla modernizace zastaralého technologického zařízení. Konkrétně slévárny a lisovny. „Čekal jsem cokoliv, ale když řeknu, že jsem byl v šoku, tak jsem hodně mírný. Na místě chybělo základní technické vybavení. Naštěstí jsme měli i svoje nářadí, ale stejně jsem musel „zatlačit“ na zákazníka, aby je doplnil. Jinak se prostě nedalo pracovat. Nebylo to samozřejmě hned. Nejčastější slovo, které se tam používá, je „tomorrow“. A tak to taky bylo. Požadované vybavení dorazilo asi za měsíc," pousmál se.

Další problém nastal se zaměstnanci. Nebyl svářeč, a když už se našel, neměl kuklu, chyběly mu boty. „Ty, které mu koupili, byly zase malé. Muselo se tedy pro nové. Poté udělal tři sváry a druhý den už nepřišel do práce... Pracovní morálka a bezpečnost práce je na velice nízké úrovni," podotkl.

Na druhou stranou jedním dechem dodává, že Pákistán je velmi pohostinná země a jsou tam velmi příjemní, milí, usměvaví a vstřícní lidé. „Dělali nám tam nádherná pohoštění. Vzhledem k tomu, že nejedí vepřové, měli jsme převážně kuřecí a hovězí maso a ryby. Pákistánci jsou velcí gurmáni a podle toho to také vypadalo. Na naše poměry hodně koření, ale dalo se to jíst. Na jídlo si rozhodně nemůžeme stěžovat. Snídaně, obědy, večeře, všechno bylo čerstvé a v pořádku. Problémem je samozřejmě voda, ale to je všude v těchto oblastech," svěřil se. Ceny v obchodech jsou na naše poměry neuvěřitelně nízké, například jídlo dvacet korun, cigarety deset.

Ve volných dnech také společně se svými kolegy absolvovali výlety. Viděli tak různé mešity, druhý největší solný důl na světě, muzea, zkrátka všechny krásy zdejší kultury. „Domů jsem se dostal za těch pět měsíců pětkrát. Musím pochválit i tamní techniku. Wi-Fi fungovalo, takže jsem

mohl být každý den ve spojení s rodinou. Co musím také podotknout, když jsem tam jel, neuměl jsem angličtinu. Měl jsem tlumočnicka, který tam ale byl jen týden. Postupně jsem si začal vyhledávat slovíčka v překladači, musel jsem mluvit a za tři měsíce jsem se toho naučil více, než u nás za rok. Následně jsem překládal i ostatním kolegům z jiných firem, což byl pro mě docela velký pokrok," pousmál se.

Martin Sekený je vděčný, že našel práci, jakou má a znovu opakuje, že rozhodnutí nastoupit do firmy JUNKER Industrial Equipment bylo jedním z nejlepších v jeho životě. „Není to fráze, ale člověk tady roste s firmou. Vzdělávání, interní akademie, zahraniční cesty do míst, kam bych se normálně nikdy nedostal, to vše vás posouvá dál. Samozřejmě člověk musí chtít na sobě pracovat, to je základ," dodal.

